

TUZAK

YAVUZ BAHADIROĞLU

KELEBE

Yavuz Bahadıroğlu

Asıl adı Niyazi Birinci olan yazar kendisini şöyle anlatıyor:

"Öz geçmiş nedir ki? Öz geçmiş önemsiz bir ayrıntıdır. Zaten benim kuşağın (1945) öz geçmişi de yoktur. Yirmili yaşların son kertesine doğru gazeteciliğe başladım (1971). Önümde büyük hedefler, yüreğimde heyecanlı çırpıntılarla yıllar boyu yazdım. Gecem gündüzüm birbirine girdi. Uykuda bile yaşadım. Benim için yazmak, sevmek ve yaşamaktır.

Romanlarıma, 'tarihî roman' dediler ama ben onları hiçbir zaman öyle görmedim. Bence yazdıklarım tarihî roman değil, benzeniz tarihin romanını yazıyorum. Yani tarihî olguyu romanlaştırıyorum.

Yıllar boyu sorularımı kendime sakladım. Kimselere açamadım. Açamazdım çünkü bazı soruları düşünmek kadar sormak da yasaktı. Sorularınız gırtlığınızda dizilir, soluksuz kalırdınız. Yıllar boyu soluksuz kaldım. Soluksuzluk aslında yeni bir soluktur. Ben nefesim daraldıkça düşünüyör, hayatla ölüm arasındaki ince çizgide varlık arıyordum. Kalıplar işte o çizgide kırıldı. Kitaplarım o çizgide doğdu. O çizgide kitaplaşmaya başladığımı hissettim. Hayat, hayal ile o çizgide iç içe girdi.

Kitaplarım benim sığınaklarımdır. Onlarla yalnızlıktan kurtulurum. Kendimi hâlâ satırlarda çözmeye çalışır, geçmişimin en görkemli hikâyelerini sayfalarda ararım. Bir bakıma her kitabım, kayıp öz geçmişimi yazar.

Kitaplarımla ben ortak bir hikâyenin parçalarıyız. Özellikle tarih üzerine yaptığım çalışmalar, yayımladığım kitaplar, verdiğim konferanslar 20 Kasım 2004'te bana "Tarihi Sevdiren Adam" ünvanını kazandırdı. Bu, hayatım boyunca aldığım en güzel ödüldür. Zaman içinde roman, hikâye, çocuk kitabı, araştırma, oyun, senaryo ve fikrî eserler olmak üzere yüzlerce çalışmaya imza attım çok şükür. Ulusal bir radyoda "Hayatın Yorumu" başlıklı gündel yorumlarımı, televizyon programlarımı, günlük bir gazetede köşe yazarlığımla gazeteciliğimi sürdürdüm, birçok projeye danışmanlık yaptım.

Kıscası, kitaplarımla ben ortak bir serüveniz."

21 Ocak 2021 tarihinde İstanbul'da vefat eden Yavuz Bahadıroğlu Eyüpsultan haziresine defnedilmiştir.

TUZAK

SÜLEYMAN PAŞA'NIN MEKTUBU

Güneşli bir gündü. Sunguroğlu evinin terasında oturmuş, Nine'yi dinliyordu. Onu dinlemeye bayılırdı. Dinlerken çocuklaşır; Akça Dede'nin kendisine ata binmeyi, ok atmayı, mızrak savurmayı, kılıç çalmayı öğrettiği eski günlere dönerdi.* Mazinin derinliklerinde geçmişini ararken, Nilüfer çıkageldi. Nilüfer, Nine'nin kızıydı. İki elinde iki ayran taşı tutuyordu. Mahcup mahcup gülümseyerek:

"Soğuk ayran getirdim," dedi, "ister misiniz?"

"İsteriz kızım," diye atıldı Nine, "bu havada soğuk ayran istenmez olur mu hiç? Hey gidi günler. Sunguroğluma eski günleri anlatıyordum. Ne zaman büyüdü de kocaman oldu hâlâ şaşarım."

---

* Sunguroğlu çocukken babasını kaybetmiş, Akça Dede ve Nine tarafından büyütülüp yetiştirilmiştir.

Taslardan birini alırken kızına baktı:

"Sen de büyümüş, serpilmişsin maşallah. Akça'nın sağ olup da görmesini isterdim. Bütün gayesi iki genci evlendirmekti. Fakat bir türlü gerçekleşmiyordu. Tam meseleyi açacağı sırada Sunguroğlu'na yol görünüyor, yollar uzadıkça uzuyordu. Nilüfer kızarak içeri kaçtı. Gönlü her zaman Sunguroğlu'nda idi ama derdini içine gömmüş, şimdiye kadar hiç kimseye açmamıştı.

Karşılıklı ayrılanlarını yudumladıktan sonra, Nine:

"E..." dedi, "biraz da sen konuş bakalım. Hele söyle, evlenmeyi hiç düşündün mü?"

Soruya çarpıldı birden, şaşkın şaşkın kekeledi:

"Be... ben mi? Evlenmek ha!"

"Vakti gelmedi mi daha?"

"Şey, bilmem ki. Yani silah eriyim de. Ne zaman nerede olacağım belirsiz de... Ev, bark sahibi olmayı göze alamam ki..."

Laf arasına Köse'nin* sesi gülle gibi düştü:

"Buyruk var Sunguroğlu Beyim. Şehzade Süleyman Paşamızın kapı gibi buyruğu var. Tez hazırlan!"

Elinden mektubu sallaya sallaya girdi. Ardından İbrahim de çıkageldi."

"Vay bre! Hızır misali yettiniz ha. Nereden gelirsiniz?"

"Kocaeli canibinden," diye cevap verdi İbrahim.

"Hele mektubu oku da gideceğimiz yer belli olsun."

---

* Bizanslı bir papaz iken Müslüman olmuş ve eskiden Josef olan adını Yusuf olarak değiştirmiştir.

** İbrahim, Sunguroğlu'nun arkadaşıdır.

Sunguroğlu evlilik bahsinin kapandığına memnundu. Mektubu açtı.

“Haydaaa!” diye söylendi.

Bir yandan Köse bir yandan İbrahim kuşattılar Sunguroğlu’nu.

Sabırsızca sordular:

“Ne yazıyor?”

Sunguroğlu doğrudu. Gülümseyerek arkadaşlarına baktı.

“Yola çıkalım da anlatırım. Yallah atlara!”

Alelacele Nine ve Nilüfer’le vedalaştı. Genç kızın gözleri dolu doluydu. Sönük ümitlerin kederinde inler gibi:

“Yolun açık olsun,” dedi.

Ardı sıra bir kova su döktüler.

Sunguroğlu, atını ahırdan çıkardı. Eyerledi ve üstüne atladı. Ana ve kızına el salladıktan sonra tepikledi.

“Haydaaa bre!”

Sesini duyanlar işaret almış gibi kapı önlerine çıktılar. El salladılar.

“Sunguroğlumuz yine vazifeye gidiyor,” dediler, “Allah yolunu açık, kılıcını keskin etsin.”

Köse bıyık altı gülüyordu.

“Ne gülersin bre!” diye çıkıştı İbrahim, “tuhaf olan ne?”

“Ağlayalım mı yani? Milletin Sunguroğlu Beyimizi ne kadar sevdiğini görür de gülerim. Sesini bile tanıyorlar. Ta uzaklardan hem de. Şu yol boyundaki kalabalığa baksana.”

"Senin sesin de Sunguroğlu Ağamınki gibi olaydı duyarlar ve tanırıldardı bre uzun akıllım."

Sunguroğlu arayı açıyordu. Yetişmek için hızlandılar. Az sonra şehir dışında idiler. Bozkır ilerini açmıştı. Üçü de sık soluyor, temiz havayı sanki emiyorlardı.

"Bozkır gibisi yoktur," dedi İbrahim. "İnsan şehirde pas tutuyor. Ciğerlerine çekecek bir tutam temiz hava dahi bulamıyor. Ah bozkırım! Sunguroğlu Beyim, Süleyman Paşamın mektubundakileri açmayacak mısın?"

Öğle namazı için mola verdiklerinde Sunguroğlu anlatmaya koyuldu:

"Kulacahisar Beyi kardeşimiz Karaca'nın kızı Sultan Hatun'u kaçırmışlar. Karaca Bey, Orhan Beyimize dert dökmüş. Orhan Beyimiz şehzadesine name salmış; nasıl iştir ki haremimize giriyorlar, kızlarımızı kaçırıyorlar da uyuyoruz yollu kınamalara geçmiş. Anlayacağınız, bu için ardındayız."

"Kimler tarafından kaçırıldığı belli mi ki?"

"Hay ne demektesin Köse birader, belli olsa Süleyman Paşamız yanlarına kor mu, bizzat ardına düşüp hesabını sormaz mı? Bize havale etmesinin hikmeti burada zaten. Bir gece sessizce kızcağızı kaçırmışlar. Hiçbir iz bırakmamışlar. Maksatları dahi belirsizmiş."

"Desene yiğidim, işimiz bulanık suya olta salmak."

"Dedim belle. Dedim ama bulanık suya olta salmak iyidir. Hiç beklenmedik zamanda bir de bakmışsın..."

"Balıkların en irisi oltaya takılmış," diye sözünü kesti İbrahim.

